

ปัญหาที่ไม่ใช่ปัญหา

คำขวัญ ฮอลล์

“เรียนให้รู้เป็นครู มีหนังสือตั้งเล่มเกวียนไม่เท่ามีครูคนเดียว” ครูผู้มีหน้าที่ถ่ายทอดความรู้ให้แก่นักเรียน นักศึกษาโดยเฉพาะความรู้ทางภาษาที่สองนั้นเป็นเรื่องที่ไม่ยากถ้าเราบอกว่าเราทำได้ดังนั้นก็จะเป็นเรื่องที่ไม่ควรมองข้ามหรือไม่ให้ความสำคัญ โดยเฉพาะ ในอีกอนาคต 3 ปีข้างหน้า ที่สมาคมอาเซียนจะมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อประเทศและคนในประเทศ และนี่ก็เป็นที่มาของบทความนี้ โดยที่ผู้เขียนได้ตีความหมายของปัญหาที่ไม่ใช่ปัญหา ว่าปัญหาที่หยิบยกมาพูดถึงมันไม่ควรเป็นปัญหาหรือข้อสงสัย สาเหตุเพราะมันเป็นปัญหาที่ซ้ำซากไม่มีความแปลกใหม่แต่อย่างใด นั่นก็คือปัญหาประการแรกของเราท่านที่ไม่ได้ **“Put the right man in the right job”** หรือการใช้บุคลากรที่ไม่มีความเหมาะสมหรือสมควรแก่สถานภาพมาทำงานนั้นๆ และปัญหาที่เกิดจากบุคลากรผู้ได้รับเลือก รวมทั้งปัญหาอันเกิดจากตัวผู้เรียนหรือนักศึกษาเองของแต่ละสถานศึกษา

ในทางสังคมให้คำจำกัดความของคำว่า “วัยวุฒิ” หมายถึงผู้มีอายุไล่ที่มีเพียงตัวเลขเป็นที่บ่งบอกถึงควมมีอายุที่มากขึ้นในแต่ละปีเท่านั้น หรือได้อยู่ในตำแหน่งมานาน แต่ไม่ได้มองถึงองค์ประกอบอื่นๆ องค์กร หรือสถานศึกษานั้นๆ ก็จะมีโอกาสขาดผู้นำที่ไม่มีคุณวุฒิหรือคุณสมบัติแต่อย่างใด ตรงกันข้ามกับได้คนที่ไม่ม่ประสบการณ์ที่หลากหลายทางปัญญา แต่หลากหลายเล่น์ในกลไก หรือแทนที่จะได้คนที่มีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล กลับกลายเป็นคนที่มีมองคนเป็นแต่ด้วยใจที่คับแคบ และแน่นอนจริยธรรมหรือคุณธรรมเบื้องต้นของความเป็นคนนั้นคงหาแทบไม่ได้เพราะคนที่เลือกคนเหล่านั้นมา ยังไม่มีในสิ่งนี้ และจะยิ่งนำความหายนะมาสู่องค์กร หรือสถานศึกษามากขึ้น เพราะจะเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้นำที่เกิดจาก“วัยวุฒิ” ดังความหมายเบื้องต้นได้เลือกบุคลากรที่

ไม่มีประสิทธิภาพมาทำการถ่ายถอดความรู้ในสิ่งที่ตัวเองอาจจะไม่รู้เป็นอย่างดีและทำให้เกิดปัญหาในการทำหน้าที่ในห้องเรียนที่ประกอบไปด้วยผู้เรียนที่มีความหลากหลายทางปัญญา พื้นฐานที่แตกต่างทางครอบครัวและมีความแตกต่างในการรับผิดชอบ

บุคลากรที่ได้รับคัดเลือกมาทำหน้าที่ถ่ายถอดความรู้หรือสอนภาษาที่สองนั้นถ้ามีคุณสมบัติไม่ต่างกับนายผู้เลือกหรืออาจจะต่างก็ที่ตัวเลขของวัยเท่านั้น นั่นก็คือคุณสมบัติที่ห่างไกลจากคำว่ามีประสิทธิภาพหรือหาความเหมาะสมแทบไม่พบแต่อย่างใด ก็จะต้องทำให้การเรียน การสอนเป็นสิ่งที่น่าเบื่อและซับซ้อน ของผู้ที่เรียน แม้ในความเป็นจริงไม่จำเป็นที่ครูสอนภาษาที่สองจะต้องเป็นเจ้าของภาษาเสมอไปเพราะเลือกไม่ได้เหมือนกับการเปลี่ยนสีผม แต่ถ้าบุคลากรที่สอนได้ผ่านการร่ำเรียนไฝหาความรู้ และรับข้อมูลอย่างถูกต้องแตกฉาน ขอย้ำไม่ใช่แตกฟองเหมือนน้ำลาย นั้นยอมไม่เพียงแต่มีความรู้ในตำราแต่ได้ ศึกษาเข้าถึงขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม ความเชื่อต่างๆของเจ้าของภาษาจนถ่องแท้ และมีการเสาะหาโอกาสฝึกฝนเป็นประจำ เพื่อจะได้สามารถนำมาประยุกต์ให้เข้ากับแต่ละบทเรียนยอมทำให้เกิดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ และนำไปใช้ได้อย่างถูกในขณะเดียวกันก็สามารถชี้แนะเทคนิคการเรียนรู้อัตโนมัติจนสามารถมองเห็นและ ชี้ข้อผิดพลาดของผู้ศึกษาได้ และในกรณีที่ตัวครูผู้ถ่ายทอดเองเคยจำมาผิดๆ ก็ควรจะรู้และป้องกันไม่ให้เกิดประวัติศาสตร์ซ้ำรอยอีก

สำหรับปัญหาอันเกิดจากตัวผู้เรียน หรือ นักศึกษาที่ไม่ได้เห็นความสำคัญของสิ่งที่ตัวเองเรียน นั่นคือนักศึกษาที่ขาดความรับผิดชอบต่อตนเอง, ต่อบุพการีในฐานะลูก รวมถึงขาดความรับผิดชอบต่อชาติในฐานะเยาวชนของประเทศ เป็นผู้ที่ทำแต่ละวันในชีวิตให้เสียไปโดยไร้ประโยชน์ หลงลืมไปว่า **“An inch of gold cannot buy an inch of time”** ทองแม้เพียงหนึ่งนิ้วหรือเสี้ยวก็ไม่สามารถซื้อเวลาได้แม้เพียงหนึ่งนิ้วหรือเสี้ยวเพราะเวลานั้นมีค่ามากกว่าทอง และยิ่งถ้าได้บุคลากรหรือครูที่เลือกมาอย่างไม่มีประสิทธิภาพหรือคุณสมบัติมาสอน ไม่ต้อง

หลับตาคงคิดว่าความหวังไทยจะเป็นผู้นำในกลุ่มอาเซียน มีเยาวชนที่สามารถและทักษะในการใช้ภาษาที่สองในการสื่อสาร นั้นคงเป็นเพียงวลีที่เลื่อนลอย และไม่ควรรออย่างยืงที่จะต้องเสียเวลานึกภาพคุณสมบัติของเยาวชนไทยหลังจากจบออกไปว่าจะทำอะไรให้แก่ชาติบ้านเมืองได้ แต่ถ้าจะทำก็คงทำเหมือนกับครูที่เป็นแบบอย่างให้ในห้องเรียน เพราะครูนั้นก็คือ **“A play role of students”** ดังนั้นถ้าครูทำอะไรไม่เป็นหรือทำหน้าที่ของตนไม่ได้ นั่นก็คือนักศึกษาที่จะทำไม่เป็นหรือเป็นก็คงไม่ต่างไปจากครูเท่าไรเพราะเป็นศิษย์ของครู

จึงขอฝากว่าทุกคนมีหน้าที่ของตนเองในขณะเดียวกันหน้าที่นั้นๆ ก็มีผลต่อสังคมและประเทศชาติโดยเฉพาะหน้าที่ของ”ครู”นั้นยิ่งใหญ่ มาก ทั้งสร้างคนและสร้างสังคม รวมถึงเป็นส่วนร่วมสร้างชาติ สุดท้ายเหมือนกับที่ทุกคนรู้คือปัญหาทุกปัญหามีทางแก้ไข ปัญหาที่ไม่ใช่หรือควรจะเป็นปัญหา ที่กล่าวมาทั้งหมดจะไม่เกิดขึ้น ดังข้อคิดนี้

1. เราให้ความยุติธรรมและจริงใจต่อคนในสังคมที่เราอยู่โดยใช้คนให้ถูกกับงานเพื่อจะได้งานที่มีประสิทธิภาพอันเกี่ยวโยงถึงการใช้ภาษาและงบของชาติอย่างฉลาดและถูกวิธี
2. ซื่อสัตย์ต่อบ้านเมืองที่เราเกิดโดยทำหน้าที่ของตน ในฐานะครูผู้ถ่ายทอดความรู้ให้สมกับที่ประชาชนในชาติจ่ายภาษีมาเลี้ยงดูและไว้ใจให้ดูแลบุตรหลานของเขาเหล่านั้น
3. ทำหน้าที่เป็นลูกที่ดีของครอบครัวและลูกศิษย์ที่ดีในสถานศึกษา พร้อมทั้งจะเรียนรู้, รับฟังและเตรียมตัวรับรู้การเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดในอนาคต
4. ดำรงตนอยู่ด้วยคุณธรรม และปฏิบัติตนโดยอาศัยหลักเศรษฐกิจพอเพียงเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิต เมื่อนั้นเราท่านจะได้ไม่ต้องมานั่งรำพึงแต่กลับสามารถสร้างคำถามได้ว่า

แม้ไม่มีหัวใจในวันนี้ ใจว่ามีชีวิตอยู่ไม่ได้

แต่ควรรอถามตนเองก่อนจะตาย ทำเพื่อไทยได้ไหมเราชาว ”ครู ”

